

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložíte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nížký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: občanské sdružení Vlastenecký poutník, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®. Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; vpoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Anderle. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

NEVĚŘTE JEDNODUCHÝMŘEŠENÍM JSOU VŽDY NEBEZPEČNÁ

Nakladatelství Argo zajistí jistě výtečný překlad. ALE?

Nový internetový deník ČESKÁ POZICE (CESKAPOZICE.CZ) si rychle získal oblibu náročných čtenářů. Přináší velice objektivní a zajímavé články o naší době, o Evropě a o světě. Úspěch ČESKÉ POZICE spočívá především v tom, že dokázala soustředit desítky velice kvalitních autorů a spolupracovníků. Mezi autory najdeme například Romana Jocha, Luďka Bednáře, Jakuba Jirsu, Jakuba K8lenského, Benjamina Kurase, Jana Macháčka, Patrika Nadera, Petra Nováčka, Vladimíra Franze, Jana Čuříka a mnohé jiné. Redakce má i řadu kvalitních spolupracovníků a spolupracovnic. Jednou z nich je mimo jiné také Tereza Matějčková. Redakce o ní uvádí, že *po dlouholetém pobytu v Rakousku, vystudovala Anglo-American University in Prague, obor Humanities and Social Sciences. Nyní studuje filozofii a religionistiku na Univerzitě Karlově. Zajímá se o období německého idealismu a o postavení náboženství v sekularizované společnosti. Pro ČESKOU POZICI překládá z němčiny a píše recenze.*

Autorčiny texty jsou velice zajímavé a podnětné. V těchto dnech zveřejnila recenzi na knihu **Er ist wieder da: Der Roman** (Už je to tu zase. Román), autora Timura Vermese, historika a novináře, která vyšla loni v nakladatelství Eichborn a jejíž český překlad chystá k 1. září 2013 nakladatelství ARGO. Kniha má 400 stran a čte se prý jedním dechem. Autorka svoji recenzi nazvala **PROBUZENÍ HITLERA PO 66 LETECH**. V úvodu píše:

Jak by se Hitlerovi líbilo současné Německo? Tuto otázku si položil německý novinář a vystudovaný historik Timur Vermes ve své mimořádně úspěšné prvotině Er ist wieder da: Der Roman (Už je to tu zase. Román). Podařilo se mu vyvolat nejen obrovský zájem, ale i diskusi, co všechno si spisovatel může dovolit. Kniha, která se v Německu prodávala za provokativní cenu 19,33 eura, se v současnosti překládá do 27 jazyků. V českém překladu má vyjít v nakladatelství Argo 1. září, v den, kdy v roce 1939 začala druhá světová válka.

Cesta k nápravě

Vermesův satirický román vychází z představy, že se Hitler po 66 letech – v roce 2011 – probudí v Německu. Poté, co opadne jeho prvotní zmatení, se prostřednictvím médií a procházek mezi svými spoluobčany začne orientovat v současnosti a přemýšlí o způsobu, jímž by si svým charismatem národ opět podmanil. Šťastnou náhodou pomůže Hitlerovi trafikant, jehož zaujme podoba zmateného nešťastníka s válečným zločincem.

Pokud válku v minulosti nekorunovalo jednoznačné německé vítězství, není právě Hitlerova obnovená přítomnost cestou k nápravě?

Trafikant je navíc přesvědčen, že člověk v esesácké uniformě může být jedině herec, který měl až dosud smůlu, že jeho talent neobjevila žádná velká osobnost televizního světa. Hitlera, který nemá

práci ani byt, se proto ujme, nabídne mu dočasné bydlení ve své trafice a také mu slíbí, že zkontaktuje lidi z televize, aby se na něho přijeli podívat.

Hitler je zpočátku situací v Německu zmaten. Jak to, že se lidé pobaveně usmívají, když ho vidí? Kde zůstal respekt Němců k vůdci? Z médií si však postupně udělá o jasno přítomnosti a také zjistí, že druhou světovou válku nekorunovalo vítězství Německa. Nejprve ho z této informace zamrazí. Hned si však vzpomene, že novináři byli vždy havěti a že každou jejich informaci je třeba číst s vědomím, že bývají největšími pitomci.

V novinách to totiž chodí zhruba tak, že nedoslýchavý si zapisuje, o čem ho zpravuje slepec, zápisky upravuje vesnický trotl a kolegové z ostatních zpravodajských agentur jeho výtvar už jen přebírají. Pokud válku v minulosti nekorunovalo jednoznačné německé vítězství, není nakonec právě Hitlerova obnovená přítomnost cestou k nápravě? Co se mu nepodařilo dotáhnout před více než 60 lety, se mu může podařit nyní.

Zděšení a znechucení

Četba novin Hitlerovo zděšení jen posiluje. Německo a Francie jsou nově největší přátelé a zastupují je dva už od pohledu zjevné idioti, kteří si padají do náruče při sebehloupější příležitosti a vzájemně se ujišťují, že se už nikdy, ale opravu nikdy, nebudou hádat jako správní chlapi. Samozřejmě, že nebudou, domnívá se Hitler, je-li jedním ze dvou šašků nekompetentní osoba ženského pohlaví. *Hitlera značně vyděsilo, že hlavní vysílací časy v televizi jsou vyhrazeny kuchařům, kteří smrtelně vážně krájí cibuli.* Evropa je navíc v područí takzvaného sociálního státu, což je společně s nábytkem postrádajícím eleganci a úroveň další mizerné vývozní zboží Švédů, na jejichž inteligenci mělo mrazivé klima odnepaměti nepříliš dobrý dopad. Švédská povaha se pak dostala i do německého genového fondu. Nově je i Němec líný jako dobytek, a proto se mu paní Merkelová zdá být výkvětem lidstva.

O katastrofálním stavu Německa se však Hitler nedozvídá jen z tištěných médií. O tom, že je země v koncích vypovídá i televizní zábava. Hitlera značně vyděsilo, že hlavní vysílací časy v televizi jsou vyhrazeny kuchařům, kteří smrtelně vážně krájí cibuli nebo zaníceně komentují dva druhy mrkve. Hitlerovo znechucení pak završuje existence Polska.

Politicky nekorektní zábava

Hitlerova naděje se zvýší, když dostane informace o nárůstu nezaměstnanosti, politice prorostlé korupcí a o nedůvěře v instituce. A samozřejmě si všimne Turků na každém rohu. Nepodobá se snad situace v současném Německu, němý vztek ve tvářích lidí, třicátým letům? Pak by byl zase správným mužem na správném místě. Poté, co Hitler odhalí podobné rysy minulosti a současnosti, přesně ví, co dělat – opět dovedně využívá nízkost, populismus, hněv a závist. Proto začne vyjednávat s lidmi z televize a rádia, aby mohl oslovit veřejnost. A úspěch se rychle dostaví.

Hitlerova naděje se zvýší, když dostane informace o nárůstu nezaměstnanosti, politice prorostlé korupcí a o nedůvěře v instituce.

Mediální odborníci totiž usoudí, že průměrný Němec si žádá trochu jízlivější, ale především politicky nekorektní zábavu. Aniž by kdokoliv k čemukoliv podněcoval, Hitlerovy průpovídky jsou především náramná sranda, kterou si Němec po celodenním pracovním vypětí zaslouží. A škarohlídi to přece nemusejí sledovat, vždyť žijeme v demokratické společnosti.

Hitler však všechny přesvědčuje, že si žádnou srandu nedělá: Proč by se mu mělo jevit logické, že je cizinec na každém rohu? Současně nemá nikomu za zlé, že s ním zacházejí jako s komediantem, který má pobavit prostý lid. Ty blbečky z médií je třeba využít za jakoukoliv cenu.

Turci, Evropská unie a ženy

Proto Hitler ani nic nenamítá proti zařazení do zábavného pořadu Aliho Wizgüra. Naopak, právě tento Turek mu není nesympatický. S oblibou totiž o Turcích říká pravdu – líná verbež, která se za svůj život stěží naučí nějak dorozumívat. Hitler také rychle zjistí, že pravda o cizincích, kterými jsou německé ulice zaplaveny, se nesmí říkat nahlas, nejste-li jím sám. Anebo šaškem, který může nějakou tu údernou pravdu prohodit pod pláštíkem komediální nadsázky

Jakmile se Hitler ocitne před publikem, každému je zřejmé, že televizní zábava objevila showmana. Nenuceně improvizuje, sype jednu nehoráznost za druhou a diváci se náramně baví. Hitler hřímá: Tušíte správně, Turek není žádným nositelem kultury, má otrockou povahu. Ind je nábožensky pomatený. Vztah Poláků k vlastnictví je dlouhodobě narušený. To jsou přece mnoha stoletími prověřené pravdy a je ostudou Německa, že je dosud směla pronášet pouze osoba jiné národnosti. V dalších svých výstupech se Hitler posune od cizinecké nesnášenlivosti k pravdám o Evropské unii. Ta nese odpovědnost za to, že na schopných Němcích parazitují cizáci a našinec má pocit, že si nemůže být ničím jistý. Proto je třeba z EU vystoupit. Dalším problémem jsou ženy. Odmítají sice rodit, ale láskyplně sbírají výkaly svých nemožných pejsků – bišonka, teriéra a podobného psího ksindlu. Nezbyvá nic jiného, než je sterilizovat. Navíc je nutné Německo hospodářsky uzavřít. Proč se divíte, že se na pultech supermarketů válí plesnivý chleba a dioxinová vajíčka, když dovážíte z východu?

Splněný sen

Díky svému zábavnému pořadu opanovává Hitler první stránky tisku, na internetu Němci na jeho spoty klikají jako šílení a dokonce získává významnou televizní cenu. Jedna nepříjemnost se mu však přece jen přihodila. S televizním štábem pronikl do sídla Nacionálně demokratické strany, aby zdejší nuly ve vedení vyvedl z omylu, že provádějí pravicovou politiku. Příznivci extrémistické pravice si to s Hitlerem, kterého podezřívají, že si nechal udělat plastickou operaci, vypořádají po svém – zmlátí ho do bezvědomí.

Hitlerovi se splnil sen. Politická scéna zhuntovaného Německa ho přijímá. Zbývá mu jen vybrat si vhodný politický program.

Tato nepříjemná událost má mimořádně příznivý dopad na Hitlerovu další kariéru. Do nemocnice mu volá jeden politik za druhým a žádá ho o vstup do své strany. Hitler je nejprve zmaten. Pak si však uvědomí: těm prostáčkům došlo, že zmlátí-li člověka lumpové, jako jsou příslušníci takzvané radikální pravice, sám takovým lumpem být nemůže – je jeho opakem.

Navíc je Hitler díky svému břitkému jazyku a vtipnému vystupování skvělým marketingovým tahem. Hitlera nepřekvapuje, že se k němu hlásí zelení, vždyť dlouhodobě vyslovuje obavu o německou přírodu a také je vegetarián. Nenávidí sice psí ksindl, ale za německého ovčáka by dýchal. A hlásí se i Svobodná demokratická strana (FDP).

Hitlera poněkud zarazí zájem sociálních demokratů a překvapí ho „obzvlášť diletantský telefonát“ zástupce německých pirátů. Ten se nejprve zeptá, zda Hitler skutečně odmítl podat trestní oznámení. A po jeho kladné odpovědi prohlásí, že v tom případě dal najevo nefalšovaný pirátský odpor ke státním institucím a jejich dozoru nad občany.

Hitlerovi se splnil sen. Politická scéna zhuntovaného Německa ho přijímá. Zbývá mu jen vybrat si vhodný politický program. A rozmyšlený má i volební slogan: Ne všechno bylo dříve špatné.

Milá postava

Vermesův satirický román vyvolal nejen nadšení, ale i tvrdou kritiku. Prý Hitlera banalizuje, dokonce nepůsobí zcela nesympaticky a navíc otvírá naprosto legitimní témata. Vermes vlastně představil celkem milou postavu, se kterou by se leckdo mohl identifikovat.

Podle kritiků Vermes prý Hitlera banalizuje. Dokonce nepůsobí zcela nesympaticky a navíc otvírá naprosto legitimní témata.

Kritici mají v mnohém pravdu. Hitler hovoří i smysluplně, což Vermes v rozhovorech potvrzuje: „I Hitler by hasil oheň vodou. Přejít mezi racionalitou a bláznovstvím je vždy postupný, a právě proto je to značně nebezpečný jev.“ Je možné, že knižní Hitler nepůsobí nijak obzvlášť nesympaticky. Troufám si tvrdit, že ani skutečný Hitler nebyl zcela nesympatický. A právě v tom spočívá hlavní potíž. Vermes se nedomnívá, že by Německu hrozil novodobý Hitler, ale upozorňuje, že za hospodářské krize je třeba pozorně sledovat mluvené projevy politiků i dalších veřejných osob. To, že nehrozí příchod nového Hitlera, však neznamená, že během vleklé hospodářské i politické krize nebudeme čelit podobně zjednodušujícím receptům na obtížné problémy. Tento druh politického svádění je totiž ze své podstaty vždy trochu lákavý a mnohdy působí i mimořádně sympaticky.

Poznámka redakce: *Pro českého inteligentního čtenáře nebude problém si přeložit onu knihu do češtiny. Tedy nikoli takto suplovat pracovníky předního českého nakladatelství ARGO, které samozřejmě disponuje kvalitními překladateli. Jde o to, abychom si onu německou situaci dokázali převést do češtiny, neboť naše reálie jsou podobné. I nám na televizních obrazovkách kralují různí baviči z řad méně či více vulgárně se chovajících kuchařů, i u nás se svorně nadává na Vietnamce, Cikány, muslimy, často nenecháme nit suchou na našich nejbližších sousedech, nikoli ovšem právem. Většina národa svorně nadává na Evropskou unii, která je „hlavní příčinou“ našich hospodářských potíží. Jak kdysi řekl Václav Klaus, moc nám nepomáhá, když nám posílají dotace, které mají samy o sobě korupční charakter. Zapomněl však dodat, v jaké že bance se takové peníze tisknou; do té doby se věřilo, že korupční charakter penězům vtiskují korupčníci, tedy lidé bez morálky. Je to zajímavá teorie, otázkou je, zda ji přijme i české právo, protože sama nedávna amnestie na všechno nestačí.*

Nu a pak je zde problém jednoduchých a rychlých řešení. Letos v lednu uplynulo pouhých 80 let od chvíle, kdy se Adolf Hitler stal říšským kancléřem. Hodně lidí (a politiky nevyjímaje) se tenkrát domnívalo, že to myslí dobře. Ovšem zapomněli si položit otázku, jak pro koho.

*Ano – žijeme v jiné době a naši politikové jsou poučeni a myslí rozhodně jinak. Ovšem i když žijeme v jiné době, veřejnost je bohužel naladěna na výzvy, obsahující jednoduchá řešení. A tak se nám objevují různá hnutí a pseudostrany, prohlašující se za spasitele země české, moravské a dokonce i slezské. Ale řídit všechno chtějí stejně z Prahy. Podobně jako strany stávající. V následujícím příspěvku říká Martin Lewis toto: **Poznat nejistotu je důležitou lekcí pro oblast financí i pro další oblasti života.** Což drtivá většina našich politiků nikdy nepoznala. Jenže pozor- nezaměňovat to za ono třídní - **sytý hladovému nevěří.** Onen výrok Martina Lewise platí pro naše politiky v případě, zkoumáme-li jejich odbornou a politickou kvalifikovanost. A ta je vesměs mizerná.*

VOLBY BUDOU JIŽ V KVĚTNU 2014

Tuto zprávu vydala včera Česká tisková kancelář. Příští volby do Evropského parlamentu se budou konat v květnu 2014, nikoli v červnu, jak se dosud předpokládalo.

Ve stejném termínu by se mohly v Česku konat také sněmovní volby. Prezident Miloš Zeman se sloučením obou hlasování počítá i po změně termínu eurovoleb, řekl v Brně. Velmi pravděpodobný termín je 23. a 24. května, potvrdil. Termíny příštích evropských voleb se předsunuly z 5. až 8. června na 22. až 25. května 2014. Český europoslanec Jan Zahradil poznamenal, že tak Evropský parlament (EP) nejspíš určil i termín českých voleb, z nichž vzejde nová vláda.

Každá země si přitom ze stanoveného čtyřdenního rozmezí sama určuje termín, kdy její občané mohou volit do Evropského parlamentu. V Česku se obvykle volí v pátek a v sobotu, což za rok připadne na 23. a 24. května. Původně zvažovaný červnový termín kolidoval se svatodušním víkendem, během kterého jsou v mnoha členských státech Eu školní prázdniny. Díky dřívějšímu datu voleb bude mít nový EP i více času na přípravu červencové volby předsedy Evropské komise.

Nový termín musí ještě potvrdit vrcholný orgán unie, tedy buď vrcholná schůzka EU nebo některá z ministerských rad. Členské státy ale samy změnu navrhly, takže by stvrzení termínu hlasování mělo být formalitou. Europarlament je jedinou přímo volenou institucí Evropské unie.

Zeman sloučení termínů prosazuje hlavně kvůli úsporám v rozpočtu. "Já jsem především bytostí ekonom a rád šetřím. Je naprostý nesmysl vyhodit 400 milionů oknem, když je možné volby sloučit," uvedl. Druhým argumentem je možné navýšení volební účasti při výběru europoslanců, která v minulosti v Česku bývala nízká.

Šéf europoslanců ODS Zahradil podle svého mluvčího upozornil, že EP tak vlastně určil datum i pro konání voleb do Poslanecké sněmovny ČR. "Prezident (Miloš) Zeman se nechal slyšet, že chce domácí volby spojit s těmi evropskými. A protože volby do Poslanecké sněmovny se musejí konat od pátku do soboty ještě před vypršením mandátu stávající sněmovny, vymezili jsme dnes prezidentovi opravdu úzký koridor, ve kterém může volby vyhlásit.

Občané EU si každých pět let vybírají své zástupce v Evropském parlamentu, který má hájit jejich zájmy při rozhodování vlád zemí EU. Parlament je od roku 1979 volen v přímých všeobecných volbách, předtím byli členové europarlamentu jmenováni národními parlamenty členských států.

TŘI TYPY OHLEDNĚ FINANČÍ, KTERÉ SDĚLÍM SVÉ DCEŘI

Martin Lewis je zakladatelem webové stránky MoneySavingExpert.com a bojovník za vzdělávání v oblasti financí. V těchto dnech se čtenářům listu Telegraph svěřil, jaké finanční rady poskytne své nedávno narozené dceři.

Mé dceři je šest měsíců a já jsem slíbil, že budu bojovat za to, aby se finanční vzdělávání dostalo do celostátních osnov dříve, než začne chodit do školy. Naštěstí se zdá, že jsme tento boj vyhráli a že tato výuka by měla být zahájena ještě mnohem dříve. Zde jsou mé tři tipy:

1. Jednou z prvních věcí, o kterých ji poučím, je důvod, proč jsou u pokladny v supermarketu sladkosti. Je to prosté: úkolem prodejny je vydělávat peníze, a proto tam vystaví sladkosti, aby nás svedla ke koupi další věci, a tím vydělala ještě o trochu více peněz. Naším úkolem je snažit se nepodlehnout pokušení a správně se rozhodnout. To neznamena, že prodejny jsou špatné, ale jsou tu prostě proto, aby prodávaly, ne aby o nás pečovaly.

2. Když jednou peníze utratíte, nemůžete je utratit znovu. Jinými slovy, jde o lekci ohledně vhodné příležitosti k nákupu. Jsem velkým zastáncem kapesného pro děti, které je učí pracovní morálce a skutečné hodnotě peněz. Když jim budete dávat peníze, pochopí, že mají na výběr: buď si tento týden koupí něco malého, nebo nekoupí nic a několik týdnů počkají, až si našetří větší částku a budou si moci pořídit velkou hračku, po které opravdu touží. Naučit se trpělivě čekat a odložit uspokojení je velmi důležité.

3. Někdy správné odpovědi neexistují. Takovýto problém nastane, až bude dcera o hodně starší. Poznat nejistotu je důležitou lekcí pro oblast financí i pro další oblasti života. Je rozumné ihned splatit hypotéku? Stojí za to platit školné? Co se bude dít s náklady na bydlení nebo jak se bude vyvíjet situace na akciovém trhu? Pokud nevládneme křišťálovou kouli, nemůžeme to s jistotou vědět. Chápat, že existuje mnoho odstínů šedé a naučit se zvažovat výhody a nevýhody při rozhodování, aniž bychom panikařili, je dovednost, která bude vždy prospěšná. Kéž bych právě tohle ovládal.

Češi se za těch 113 let moc nezměnili

Petr Andrlé

V poslední době jsme obklopeni samými maturitními testy a člověk občas podlehnou touze vyzkoušet si, zda by po letech ještě uspěl. Napadlo mě, zda by dnešní maturant uměl odpovědět na tyto dvě jednoduché otázky. Jak se jmenuje český rodák, jeden z největších chirurgů 19. století, který právě před 120 lety představil svou čtyřdílnou antologii německým čtenářům poezii českých vlasteneckých básníků Vrchlickým počínaje, Máchou a Nerudou konče? Tento, mimochodem také autor životopisu Prokopa Diviše, má hrob vedle hrobu svého kolegy lékaře, českého cestovatele Emila Holuba. V jakém městě?

Co myslíte, našel by se mezi dnešními maturanty někdo, kdo by na tyto dvě otázky ihned odpověděl? Odpověď je nasnadě. Zkuste si to sami.

Nebudeme si hrát na schovávanou. Oním českým rodákem je lékař Eduard Albert (20. ledna 1841 – 26. září 1900). Jeho tatínek František Albert byl hodinářem v Žamberku. Maminka Kateřina vyrostla v rodině místního krejčího Antonína Zdobnického. Po středoškolských studiích v Hradci Králové a v Rychnově vystudoval medicínu na vídeňské univerzitě.

Bůh vyměřil Eduardu Albertovi pouhých 59 let života, avšak sudičky u jeho kolébky mu přisoudily nesmírné nadání medicínské i literární. Rok po habilitaci, v jeho dvaatřiceti letech byl dokonce profesorem chirurgie a přednostou chirurgické kliniky v Innsbrucku. Už tehdy přijížděli na jeho přednášky studenti a lékaři z mnoha zemí. Měli také proč. Jeho poznatky v léčení kloubů a kýly byly jedinečné. Jeho novátorské operační postupy vzbuzovaly úžas; jako první provedl i transplantaci nervu, zavedl moderní metody asepse (mytí rukou před operací roztokem chloridu vápna) jako první v Rakousku a jako druhý v Evropě po Listerovi. Byl zastáncem dalších, velice pokrokových léčebných postupů a věnoval se rovněž dějinám chirurgie. Vydal mimo jiné znovu dílo Petra France, chirurga z šestnáctého století, které se nacházel ve vídeňské univerzitní knihovně toliko v jediném exempláři. O příběhy z praxe, o nové metody a vědecké postupy medicínské se nezištně děлил s lékařskou veřejností díky své značné činnosti publicistické nejen ve Vídni, ale i v českých časopisech.

Osm let pracoval na čtyřsvazkové učebnici „Lehrbuch der Chirurgie und Operationslehre“, která byla velice rychle přeložena do ruštiny a francouzštiny. Její doplněné, již vídeňské vydání (Diagnostika nemocí chirurgických) se stalo slabikářem evropských mediků, pochopitelně i lékařů českých, díky překladu dr. Preiningera, který vyšel také před 130 lety. Doktor Albert naprosto nezištně propagoval činnost českých lékařů a vědců, kteří se vlastně výhradně zasloužili o věhlas vídeňské lékařské fakulty. Jména profesorů a lékařů Rokytanského, Škody, Kuřátka, Piňhy, Bednáře, Chvostka, Duchka, Kuřátka a mnoha dalších, dnes nikomu bohužel již nic neříkají. Tedy mimo lékaře a jejich pedagogy, abych jim nekřivdil. Ale šlo o více než vynikající české lékaře; k jejich práci profesor Albert kdysi poznamenal, že byla období, kdy mohla vídeňská fakulta jednat při sezení profesorského sboru jazykem českým. A všichni rozuměli.

Jeho lékařská proslulost ho přivedla jako odborníka do předních rodin té doby. Pečoval o rodinu předsedy vlády Taaffa, o rodinu knížete Windischgrätze, byl osobním lékařem císaře Františka Josefa I., mezi jeho pacienty patřili i čeští vlastenci a politikové, například F. L. Rieger, Gustav Eim, Antonín Rezek či Karel Kramář. Doktora Riegera například uzdravil z velmi vážné nemoci.

Profesor Albert byl výrazným stoupencem budoucí samostatnosti české, od čehož ho neodradilo ani to, že v roce 1881 neuspěl v žádosti o místo přednosty chirurgické kliniky na české univerzitě v Praze. V téže roce ho ovšem císař jmenoval přednostou 1. chirurgické kliniky ve Vídni. Ale dr. Albert na Prahu nezanevřel. Později jí velice pomohl tím, že prosadil profesuru dr. Karla Maydla na české lékařské fakultě. A vynikajícímu chirurgovi doktoru Maydlovi vděčíme za mnohé. Například také za to, že lékaři nosí bílé pláště. To zavedl jako první on.

Sám byl ovšem také snílkem a poetou. Psal básně, literární monografie, ctil a obdivoval české

básníky a spisovatele. V roce 1893 vydal ve Vídni první svazek německy psané čtyřdílné antologie o české poezii, kultuře a literatuře. Představil zde Evropě Gebauera, Havlíčka, Erbena, Kollára, Nerudu, Vrchlického a desítky dalších. S mnoha básníky, literáty a politiky se stýkal osobně. V jeho žamberské vile byli častými hosty nejen T. G. Masaryk či Alois Jirásek, přijížděl ovšem také Karel Klostermann, Adolf Heyduk, Jaroslav Vrchlický, J. S. Machar a mnozí jiní. Jeho německé překlady českých básníků byly velice zdařilé, díky jeho básnickým schopnostem. Profesor Albert se sám vyjádřil několikrát v tom smyslu, že jeho přáním je, aby si v jiných zemích všimli krásných děl českých básníků tak, jako si již osvojili krásu české hudby.

Studenti českých středních škol měli ve své učebnici různé příklady slovesných textů. V kapitole o *umění řečnickém* si mohli přečíst jako příkladný projev dr. Alberta, který autor pronesl v roce 1895 u příležitosti pohřbu žamberského rodáka, univerzitního profesora astronomie dr. Augusta Seydlera.

Dvorní rada profesor Eduard Albert byl vášnivým stoupencem vzestupu českého národa, byl horoucím křesťanem, mecenášem a filantropem. Podpořil výrazně vydání Palackého dějin, díky jeho finanční podpoře mohla v devadesátých letech předminulého století vyjít Gebauerova „Historická mluvnice jazyka českého“.

Miloval své rodné město. Našel si čas, aby pátral v místních archivech po stopách činnosti Jednoty českých bratří, sepsal také monografii o žamberském rodákovi, knězi Prokopu Divišovi a napsal řadu dalších drobných historických studií z historie Žamberka. Přispíval na opravy místních památek, kostelíku sv. Vojtěcha na místním hřbitově věnoval zvon k uctění památky Cyrila a Metoděje. Jeho obsáhlé statě, v nichž vyjadřoval zcela jednoznačně své velice silné sociální cítění, jsou aktuální dodnes.

Mezi zajímavými osobnostmi z rodiny profesora Alberta můžeme jmenovat jeho bratra Františka Alberta (1856-1923), také lékaře, básníka a spisovatele. Působil v Kostelci nad Orlicí. Je dlužno zaznamenat, že jeho syn dr. Bohuslav Albert (také chirurg) byl od roku 1927 do roku 1942 prvním ředitelem proslulé Bařovy nemocnice. Zemřel v roce 1952.

Sestry dr. Eduarda Alberta - Tereza (Svatová 1858 – 1940) a Kateřina (Thomová 1851 – 1952) byly známými spisovatelkami, organizátorkami ochotnického divadelnictví či archivnictví. Nevlastní bratr dr. Alberta V. F. Kumpošt (1846 – 1874), který s nimi vyrůstal v rodině, byl zakladatelem časopisu Vesmír.

Ve zralém věku sedmadvaceti let se dr. Albert tajně oženil s Marií, dcerou dr. Pietsche, který měl lékařskou praxi v Králíkách. Z jejich manželství vzešla dcera Olga, která ovšem před nedožitými třetími narozeninami zemřela na zánět mozkových blan a syn Jiří. Z něho se otec marně snažil vychovat zaníceného českého vlastence. Přece jen Jiří více tíhnul k městu svého mládí – k Vídni. Když profesor Albert 26. září 1900 zemřel, byl pohřben ve svém rodišti. Jeho pohřeb byl významnou událostí, které se zúčastnily stovky Albertových přátel, ctitelů, ale také všichni, kdož

v tehdejšímu kulturním a politickému životě na přelomu devatenáctého a dvacátého století v tehdejšímu Rakousku-Uhersku něco znamenali.

Jaroslav Vrchlický napsal k této příležitosti jakýsi veršovaný slib.

*Kol hrobu tvého poslední,
nežli se lidstvu rozumí,
vždy česká píseň bloudit bude.*

Po roce musela česká píseň jinam. V roce 1901 věnovala vynikajícímu českému lékaři a literátu

místo pro čestný hrob obec vídeňská na Ústředním hřbitově. Syn Jiří chtěl mít tatínka blíže sobě, takže byl tento velký syn českého národa ve Vídni pohřben znovu. Jeho hrob číslo 5 ve skupině 14 A je v blízkosti hrobu lékaře profesora Christiána Alberta Theodora Billrotha, zakladatele vídeňské chirurgie, který byl Albertovým starším kolegou. Vedle těchto dvou hrobů je pak hrob dalšího českého lékaře, vlastence a cestovatele MUDr. Emila Holuba (1847 -1902), Albertova vrstevníka.

Na sklonku léta roku 1900 trpěl pak profesor Albert krvácením do žaludku. Rekonvalescenční pobyt absolvoval

pochopitelně v Žamberku. Sem za ním přijel počátkem září jeho dlouholetý přítel, vynikající historik a ministr rakouské vlády pro české záležitosti Antonín Rezek (1853-1909). Antonín Rezek je dnes bohužel málo znám, ale mezi jeho žáky patřili například Josef Pekař, Kamil Krofta či Josef Šusta.

S ministrem Rezkem podnikli 25. září výlet kočárem a večer spolu hráli taroky a debatovali o politice. Mluvili také o smrti. Když se loučili, zažertoval profesor Albert: „*Koho Bůh miluje, ten zemře náhle, nikoli jako penzista, nýbrž v zenitu své činnosti*“.

Ráno 26. září 1900 našli pana profesora mrtvého. Jednou z příčin byla mozková mrtvice, dlouhodobou příčinou pak chronická otrava sublimátem, používaným tehdy jako dezinfekční činidlo při operacích.

Z jeho žamberské vily bylo vybudováno Albertinum, léčebna tuberkulózních dětí. Profesor Albert považoval tuberkulózu za důsledek sociálních nerovností. Je znám jeho výrok „*Skrofulosní (tuberkulózní - pozn. aut.) uzliny nejsou více, než slzy chudých, prolité dovnitř duše*“. Pražský areál budov Univerzity Karlovy se také po něm zove Albertov.

Ještě předtím, než se v Žamberku sešel dr. Albert s ministrem Rezkem, navštívil Německo a Francii. Dne 17. srpna 1900 svému příteli Antonínovi píše z Luzernu:

„V Paříži jsem hleděl na věci také trochu ze strany české. Nemohu Vám umlčet ten smutný dojem, který povstává, když Čech vidí, jaké nepatrné aliquantum jsme my, když se někde sejde svět, a jaké jsme hrozné huby a jaké nadýmání se jeví, když jsme doma“.

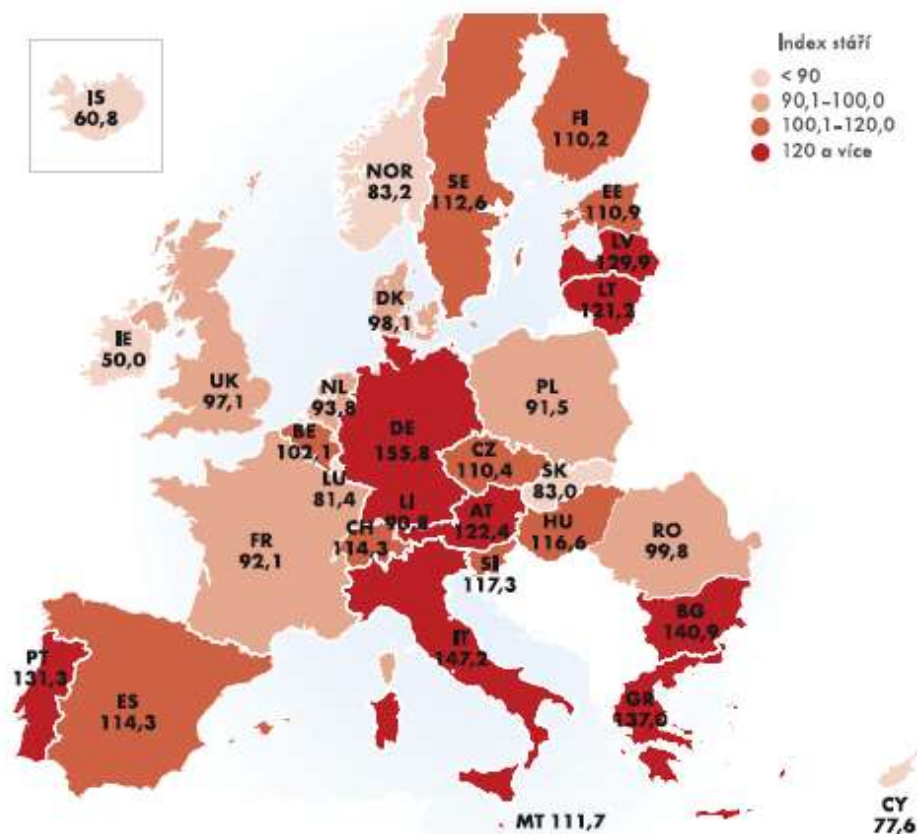
Nebude zřejmě nadsázkou, když si poctivě přiznáme, že jsme se za oněch 113 let bohužel moc nezměnili.

Zajímavá čísla, nejen pro nás, ale také pro naše děti

Za posledních dvacet let se nezměnil podíl lidí ve věku 15 až 64 let v celé populaci, ale výrazně se změnila struktura „neproduktivní části“ – přibylo lidí nad 65 let a snížil se podíl populace ve věku do 15 let. V Česku podíl „produktivní části populace“ za posledních dvacet let dokonce zvýšil, ale pouze v důsledku silného poklesu podílu mladých lidí do 15 let.

Jako index závislosti označují statistické poměr mezi neproduktivní částí populace (0-15 let + 65 a více let) a produktivní částí (15-64 let). Tento index se v 27 zemích Evropské unie od roku 1992 do roku 2012 skoro nezměnil (49,6 % x 50,2 %). Zatímco v roce 1992 byl však index závislosti mladých (lidí do 15 let) 28,5 %, po dvaceti letech klesl na 23,4 %. A naopak index závislosti starých (nad 65 let) se zvýšil z 21,1 % na 26,8 %. V Česku se index závislosti snížil za dvacet let z rovných 50 % na 44,2 % v roce 2012. Je to důsledek výrazného poklesu podíl mladých lidí (index klesl z 30,8 % na 21,2 %), index závislosti starých lidí rostl podobně jako v zemích EU 27 (z 19,1 % na 23,4 %). O věkové struktuře populace v jednotlivých zemích vypovídá tzv. index stárí. To je poměr počtu osob ve věku 65 a více let proti počtu osob ve věku do 15 let vyjádřený v procentech. Nejvyšší index stárí mají Němci, následují Italové a Bulhaři, nejnižší jednoznačně Irové.

Index stárí v zemích EU27 a EFTA v roce 2011

Zdroj: Eurostat

V české populaci dosáhla při posledním sčítání v roce 2011 hodnota indexu stárí 110, takže na 110 lidí ve věku nad 65 let připadalo 100 dětí do 15 let. Část populace ve věku nad 65 let tvoří zhruba 60 % žen a 40 % mužů (v celé populaci je poměr mužů a žen 48 % proti 52 %). Ve věku nad 85 let na 100 mužů připadá 260 žen. Vyššímu věku dožití žen odpovídá i rodinný stav. Ve věku 65-69 let je 27 % žen ovdovělých a 7 % mužů vdovců. Ve věku nad 85 let je 84 % žen vdov, ale jen 44 % mužů-vdovců. Z regionálního pohledu je pouze ve dvou krajích ČR index stárí pod hodnotou 100 – je to ve Středočeském kraji a v Ústeckém kraji. Nejvyšší index stárí je v Praze.

Přečetli jsme v časopise *Místní kultura*:

Spisovatel a podnikatel Tomio Okamura navštíví Nový Jičín

Autor: NetwIN production

NOVÝ JIČÍN: Spisovatel, podnikatel, politik a viceprezident Asociace českých cestovních kanceláří a agentur Tomio Okamura navštíví severomoravské městečko Nový Jičín. V pátek, 24. 5. 2013 se v „Knihkupectví Jana Fialová“ na adrese Masarykovo náměstí 9, Nový Jičín uskuteční autogramiáda, v ČR velmi známého investora, politika a především také spisovatele Tomio Okamury. Tomio Okamura napsal knihy „Český sen“, „Umění žít“ a „Umění vládnout“, která vznikla také jako audiokniha namluvená samotným Tomio Okamurou spolu s herečkou Hanou Maciuchovou. V Novém Jičíně od 17:00 proběhne autorské čtení Tomio Okamury ze svých knih, následováno autogramiádou a ukončeno besedou, kde Vám tento věčně usměvavý člověk rád zodpoví Vaše dotazy. Během celé odpolední akce bude možnost zakoupení knih Tomio Okamury, audioknihy, ale také jeho nejnovější knižní novinky „Velká japonská kuchařka“. Vstup na celou

akci je volný.

Napsali nám TAKÉ z Konzervativní strany:

Cena za propagaci komunismu V. ročník – vyhlášení

Letos v únoru vyhlásilo brněnské městské sdružení Konzervativní strany již pátý ročník „Ceny za propagaci komunismu“ (dále jen Cena) a vyzvalo čtenáře k tomu, aby zaslali své nominace těch, kteří se podle nich v uplynulém roce o propagaci komunismu v České republice zasloužili nejvíce. Jako každý rok se opět sešla řada návrhů a někteří kandidáti byli ve své činnosti natolik úspěšní, že se jejich jméno objevilo mezi nominovanými hned několikrát.

Bohužel, tato anketa či „Cena“ není, na rozdíl od jiných, nikterak oblíbená, mediálně známá a její výsledky nejsou vyhlášovány v přímém televizním přenosu za účasti mnoha celebrit a velkých sponzorů. Tím však určitě neztrácí na významu a důležitosti. Právě naopak. „Cena“ se zrodila spontánně před čtyřmi lety, v podstatě jako jednorázová záležitost. V té době probíhala v Brně aféra se „srpem a kladivem“. Bývalý místostarosta Brna Králova Pole odstranil z pomníku obětem 2. světové války z řad příslušníků Rudé armády padlých v bojích o Brno srp a kladivo. Rada města Brna rozhodla o obnovení srpů a kladiv na pomníku. Nebyli jsme jediní, komu to připadalo jako vystavování hákového kříže na veřejném prostranství a tak vznikl nápad ocenit tuto propagaci po zásluze a po právu. Přírozeným laureátem „Ceny“ byl čelný představitel města Brna, tedy primátor Onderka. V dalších letech se ale objevilo opět dost zdatných „propagátorů“, takže „Cena“ úspěšně pokračovala dalšími ročníky, jejichž laureáty se postupně stali: Tehdejší ministr vnitra Martin Pecina za to, že Ministerstvo vnitra pod jeho vedením zablokovalo podnět příslušné komise Senátu Parlamentu ČR, aby vláda podala soudu návrh na pozastavení činnosti KSČM. Tehdejší ředitel ČT Jiří Janeček za (citováno z nominace) „celou řadu hrubých zákroků omezujících svobodu slova, za nekonečné **nekomentované** promítání komunistických sraček, ale i celkově "za celoživotní usilí" (projevující se mimo jiné i dosazením nomenklaturních kádrových rezerv na zásadní místa)"... ..a starosta Semil a poslanec TOP 09 Jan Farský za to, že se nejen rozhodl v Semilech nechat dále existovat mozaiku se srpem a kladivem, ale chtěl, aby město platilo náklady na její údržbu. Ani jeden z laureátů neměl své vítězství předem jisté, protože musel obstát ve značné konkurenci dalších mnoha nominovaných, kterých bylo v každém ročníku, bohužel, více než dost. Proto také považujeme udělování „Ceny“ stále za aktuální. Je totiž důležité pořád připomínat, co byl (je) komunismus zač. A už nyní je jasné, že proběhne minimálně jeden další ročník. Ještě nebyly vyhlášeny výsledky pátého ročníku a už máme kandidáty do ročníku šestého, neboť některé

návrhy kandidátů přišly až po uzavření nominací. Jedním z nich je např. Michal Uhl za jím prezentované názory ohledně fungování a významu Ústavu pro studium totalitních režimů. Představme si nyní krásný velký sál, dámy v krásných šatech, pánové v tmavých oblecích. Sál je mírně potměšlý, pódium osvětlené ... ze záznamu se ozve známá znělka a příjemný hlas praví:

„V letošním pátém, jubilejním, ročníku Ceny za propagaci komunismu byli nominováni:

- 1) **Pavel Josefovič Hejátko** (básník, spisovatel, novinář) za diskusní výrok: „Pro upřesnění: KSČM je pro mě pravicová strana. Kdyby zde byla volitelná strana NB (Národní bolševici – v Rusku jsou vedeni spisovatelem Eduardem Limonovem), která by měla ve svém volebním programu ZNÁRODNĚNÍ VEŠKERÉHO ZAHRANIČNÍHO KAPITÁLU (především toho amerického!!!!), ZESTÁTNĚNÍ ŠKOLSTVÍ A ZDRAVOTNICTVÍ a mnohé další skutečné sociální reformy, **BYL BYCH JEJÍM VOLIČEM**“
- 2) **Václav Klaus** za podporu Miloše Zemana před druhým kolem prezidentských voleb
- 3) **Tomio Okamura** za blogový článek o neškodnosti idejí komunismu (<http://okamura.blog.idnes.cz/c/304478/Zase-tu-beha-strasak-komunismu.html>)“

Vítěz obdrží, stejně jako laureáti předchozích ročníků, diplom, jenž bude letos poprvé a výjimečně dvoujazyčný – v češtině a japonštině – a hodnotnou věcnou cenu, kterou tentokrát bude oficiálně vydaný proslov soudružky Marie Švermové, který zazněl na Sjezdu KSČ v Praze konaném 28. a 29. května 1947 pod názvem „Budeme dále upevňovat naši drahou stranu“ (Svoboda Praha, cena 3 Kčs). Cenu vítězi předají zástupci Konzervativní strany v průběhu měsíce června, o místě a datu budeme informovat. Tento ročník byl také zvláštní jednou věcí: na poslední chvíli zabojoval sám jeden z nominovaných a pokusil se komisi ovlivnit ve svůj prospěch. Pan Hejátko nám zaslal „báseň“, jež není reprodukovatelná nejen pro svoji vulgárnost, ale i pro pražádnou uměleckou hodnotu. Snaha to byla moc pěkná, ale na lepší než bronzovou přičku to zkrátka letos nestačilo – inu, silná konkurence! Rádi bychom závěrem poděkovali všem, kteří se do letošního ročníku „Ceny“ zapojili, jak svými nominacemi, tak hlasováním. Pokud váš kandidát tentokrát neuspěl, nevěste hlavu. Budou další ročníky a příště to třeba vyjde. Budeme rádi, když nás opět upozorníte na osoby, které svým chováním či výroky stále propagují jeden z nejzvrůdnějších režimů – režim komunistický. Zároveň si všichni přejme a držíme palce, aby dalších ročníků bylo co nejméně, a aby existence této „Ceny“ nebylo už v budoucnosti třeba.

Kristina Havlíková, www.konzervativnistrana.cz

NOVÝ OBČANSKÝ ZÁKONÍK PŘINÁŠÍ TRANSFORMACI NEZISKOVÉHO SEKTORU

S účinností nového občanského zákoníku se neziskový sektor počínaje prvním lednem 2014 dostane do nové právní situace. Pokud se chtějí neziskové organizace na změny připravit, je třeba jim porozumět a zvolit vhodný postup.

Pouze tento rok je možné využít všechny možnosti, které nová právní úprava poskytuje. Proto je teď ideální doba plánovat.

Otázky, které je možné tento rok vyřešit:

- Transformace občanských sdružení na OPS do konce roku 2013;
- Příprava občanských sdružení na transformaci ve spolky;
- Příprava občanských sdružení na transformaci na jinou právní formu (ústav, sociální družstvo);
- Příprava OPS na transformaci na ústavy;
- Změny účelu nadací a nadačních fondů a podnikání nadací, svěřenecké fondy;
- Statut veřejné prospěšnosti a daňové zvýhodnění pro neziskové subjekty i dárce;
- Podnikání neziskových organizací u jednotlivých právních forem

**Aliance K&A a NETT o. s. připravuje pro nadace, asociace, jiné
zastřešující subjekty i jednotlivé organizace na míru šitá:**

- školení,
- konzultace,
- podporu při vlastní transformaci

**Více informací a diskusí na související témata najdete na
www.transformace-obcanskeho.sektoru.cz**

Víte například o tomto?

Papežská akademie se zabývala evolucí člověka

Ve dnech 19 - 21. dubna se konalo setkání pracovní skupiny Papežské akademie věd, která se zabývala evolucí člověka. „V onom prvotním transcendentním původu člověka bychom měli skutečně připustit přímou účast Boží,“ řekl biskup Marcelo Sanchez Sorondo, kancléř akademie.

V textu, který byl vydán těsně před tímto setkáním, biskup Sanchez, kardinál Roger Etchegaray a Henry de Lumley, ředitel Ústavu paleontologie člověka v Paříži, uvedli, že ***„devět miliard let uplynulo od Velkého třesku ke vzniku prvotního neživého oceánu na planetě Zemi, a pak další čtyři miliardy let trvalo, než se objevil člověk se svými 100 miliardami mozkových buněk a schopností klást si otázku, jaká je jeho úloha v dějinách vesmíru a života, a rekonstruovat svou vlastní historii“***.

„Věřící abrahámovských náboženství vědí, že výchozím bodem není amorfní náhoda či jakýsi osudový zvrát, jak předpokládají skeptikové a materialisté,“ pokračují. ***„Křesťané vědí, že vděčí za svůj původ nejsvětější Trojici, která jim úkonem lásky poskytla privilegium poznávat a milovat Boha a být správci stvoření. To lze již zahlédnout v náboženství obecně a také u předkřesťanských filozofů.“***

Papežská akademie věd není orgánem učitelského úřadu, jak je vysvětleno na jejich webových stránkách. „Jedná se o nezávislý subjekt v rámci Svatého stolce. Ačkoli k jejímu znovuoustavení (v roce 1936) došlo důsledkem papežské iniciativy a nachází se pod přímou ochranou úřadujícího papeže, akademie definuje své vlastní cíle takto: ***„... podporovat pokrok v matematice, fyzice a přírodních vědách a studiu epistemologických problémů souvisejících s těmito vědami“***.

CO DĚLÁTE TUTO SOBOTU?

Pojďte na jarní procházku čarokrásnou krajinou Bílých Karpat kolem Hostětína

Tuto **sobotu 25. května** otevíráme naučnou stezku [Naokolo Hostětína](#), kde se během tří hodin dozvíte víc, než v hodinách přírodopisu za celý rok.

A začneme stylově, hned jablečným přípitkem: **ve 13 hodin v Hostětíně** - u Zvoničky za obecním úřadem.

Na nevšední vycházce po okolní krajině Vám:

- ukážeme **sochy v přírodě**,
- dáme ochutnat **místní mošty**,
- připravíme hudební **překvapení**,
- řekneme strašidelnou **pověst o Kočičím hrádku**,
- vysvětlíme, kdo to byli miškáři a **jak se tu svázelo dřevo...**
- z jednoho kopce, pokud bude hezky, **ukážeme Velehrad a Hostýn**.

Všechny zážitky pak zajíme a zapijeme u pohoštění v [Centru Veronica Hostětín](#).

Jak se dostanete do Hostětína?

Nejromantičtější je to vlakem. [Ale vyberte si sami](#).

A proč hned odjíždět zpět do města?

Objednejte si sobotní večeři (100 Kč) a přnocování [v unikátním pasivním domě](#) (jen za 340 Kč na osobu). Volné pokoje ubývají, rezervujte rychle!

Těšíme se na Vás,
Tým Centra Veronica Hostětín
hostetin@veronica.cz
572 630 670

VŠICHNI SE TAM DÍVAJÍ

Francouz **Robert Doisneau** (1912-1994) byl klasifikován jako *fotografický humanista*, což je vznešenější výraz pro fakt, že svou pozornost za fotoaparát věnoval především lidem v ulicích, zejména pak Paříži. Jeho všímavost, jemný smysl pro humor a pro jinakost lidských povah skvěle dokládá jen zdánlivě monotónní seriál postav před výlohou s obrazem ženského aktu. Zamyslete se nad jeho snímky. Jsme v tomto všichni stejní?

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

Vladimír Iljič musí ještě počkat. Leč pokusů o návrat jeho metod a časů přibývá. Mimo jiné také hrůznými pochybeními těch, kdož se vůči bolševismu vymezovali a vymezují. Bohužel.

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (813)

Včera se objevila na internetu velice zvláštní informace.

Přes čtyři miliony korun údajně získal podvodem muž, který nabízel byty v centru Prahy. Zaštiťoval se prý dokumenty s falešným razítkem radnice Prahy 1 i padělaným podpisem starosty, ale nebyl pracovníkem města. Uvedl to dnes na policejním webu mluvčí pražské policie Tomáš Hulan. Muž podle něj možná podvedl více lidí, policisté proto prosí případné další oběti, aby se přihlásily. Jedenačtyřicetiletý muž, kterého již policisté minulý týden obvinili z podvodu, údajně nabízel

zprostředkování koupě bytů na lukrativních adresách, třeba v Pařížské či Benediktské ulici. "Ačkoli nabízel především byty ve vlastnictví městské části Praha 1, které jsou určené k privatizaci, nikdy nebyl a není úředníkem ani jiným zaměstnancem tohoto úřadu," uvedl Hulan. Od zájemců o byty vybíral muž podle policie zálohy v řádu stovek tisíc korun, celkem si přišel na 4,3 milionu. "Například v rámci jedné zálohy z poškozené vylákal téměř jeden milion, z druhé poškozené pak ke koupi samotné skoro dva a půl milionu korun," sdělil policejní mluvčí. "Ani jeden z podvedených zájemců se samozřejmě vlastníkem vybrané nemovitosti nikdy nestal," doplnil. Policisté předpokládají, že muž má na svědomí více podvodů. "Kriminalisté prošetřující tento případ už nyní disponují poznatky o mnohem větším rozsahu shora popsané trestné činnosti obviněného. Z toho důvodu se obrací na další případné poškozené, aby se přihlásili policii prostřednictvím linky tísňového volání 158," oznámil Hulan. Policie proto také zveřejnila fotografii zadržného muže.

Veźměte si to prakticky. Jestliže disponujete statisíci, či několika miliony, můžete je získat různě. Například dědictvím. Nebo si je můžete vydělat tím, že zrealizujete nějaký úžasný podnikatelský projekt. Nebo se s vámi rozdělí úspěšnější příbuzný. I to je možné. V každém případě vám musí být zcela jasné, že k zisku těchto prostředků jste museli vy, nebo někde vám blízký, vynaložit značné úsilí. Proto si těch peněz vážíte. Dovedete si představit, že vás navštíví zcela neznámý muž, kterému jen tak svěříte obrovské množství peněz, aniž byste měli jistotu, že jste je investovali bez rizika?

To je možné pouze ve dvou případech. Buď máte velice nízké právní vědomí a neuvědomujete si cenu těchto peněz. Což vylučuje, abyste k nim přišli z výše uvedených důvodů.

Nebo jste k těmto penězům přišli nějakým lehkým, možná i podvodným způsobem. Proto si jich nevážíte. Nezacházíte s nimi obezřetně. Což je dost neobvyklé, zejména když policisté upozorňují na to, že takových případů může být více, než je známo.

Každopádně žijeme ve zvláštní společnosti. Může tedy, čistě teoreticky, mezi občany kolovat značné množství peněz (řádově milionů), které byly získány nelegálně? Kde se tedy berou?

A přihlásí se jen tak další poškození?

Ano, je to možné. Zejména když víte, že se nikdo nebude pít pot, jak je možné, že jste byli podvodem připraveni o vysoké částky.

Zdá se vám to všechno přirozené a normální?

Tahle zpráva musí mít ještě jiná zdůvodnění. Člověka jich napadá více.

Myslíte, že se po nich také pátrá?

Dnes má svátek EMILIE. Zítřa, ve čtvrtek VLADIMÍR. V pátek JANA, v sobotu VIOLA, v neděli FILIP, v pondělí VALDEMAR, v úterý VILÉM a ve středu MAXMILIÁN/MAXIM. Nezapomeňte jim blahopřát.

